Advent - Quart diumenge

Per Administrador el dg., 24/12/2017 - 09:00

2 Sa 7,1-5.8b-11.16
Rom 16,25-27
Lc 1,26-38

Infoneu la vostra gràcia en els nostres cors.Us heu fixat en el primer verb de la pregària de col·lecta? El diccionari diu que "Infondre" significa *suscitar, produir en el cos, en l'ànim, un efecte físic, afectiu o moral*.

Així és: davant del moment més decisiu de la nostra història com a espècie i com a Creació, demanem al Senyor ser alguna cosa més que mers espectadors. Volem aixecar-nos de les nostres butaques, deixar la platea i pujar a l'escenari per a participar de l'arribada de Déu a la història.
Quan Déu infongui la seva gràcia en els nostres cors, podrem donar el pas; o millor dit: podrem donar-li pas, com va fer Maria.

Si ella ens expliqués el que va sentir amb el missatge de l'àngel, ens parlaria d'una estranya barreja de sentiments feta d'alegria i de temor. Són els mateixos sentiments d'aquelles altres Maries al sepulcre buit en saber que Jesús havia ressuscitat. Elles surten corrents per donar la notícia als deixebles. Maria simplement diu: *que es faci en mi segons la teva paraula*, obrint així, del tot, la porta a Déu, que l'anirà transformant amorosament mica en mica.
Potser tu també has experimentat alguna vegada aquesta estranya barreja de sentiments. La litúrgia d'Advent ajuda a entendre la magnitud i ens diu que la irrupció de Déu en el nostre ara serà un moment *aterridor i gloriós a l'hora*. Quedem perplexos d'entrada però -quan hi pensem- és que podríem esperar una altra cosa de l'arribada del cel nou i la terra nova?

Restem bocabadats davant la iniciativa de Déu que compta tant amb nosaltres. Però tenim tendència a viure el moment de després del missatge sense adonar-nos que Ell *ve ara al nostre encontre en cada home i en cada esdeveniment.* I així ens passa com al Rei David que vivim al palau de cedre, mentre l'arca de Déu està sota una lona.

Ens venen a la ment aquelles imatges dels refugiats sota les lones que suporten la intempèrie del fred hivern vora el Mediterrani o de l'asfixiant calor al Sudan del Sud. I recordem que també el Fill de Déu i la seva família van ser perseguits, exiliats i refugiats a Egipte.
Déu s'ha fet tan petit! i ens passa tan desapercebut!

Ens cal que la seva gràcia infongui en els nostres cors el record de la seva fidelitat, de la seva misericòrdia, del seu amor per mi i per tots nosaltres. Et cal cantar tota la vida els seus favors per a viure en l'aliança que ell et proposa a cada moment. Nadal, la irrupció de Déu a la història és demà mateix. O potser ja és avui?

ETIQUETES
ALEGRIA TEMOR